SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR DEN DANSKE MISSION AF
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

FIRE OG HALVFEMSINDSTYVENDE AARGANG

Søg Lærdom ved Læsning og Tro

KØBENHAVN
PRIORVEJ 12 . KØBENHAVN F.
1945

Indholdsfortegnelse

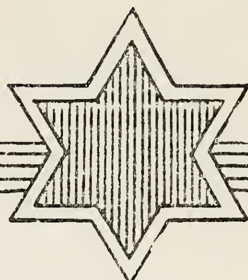
for

SKANDINAVIENS STJERNE

1945

KLOSTERTRYKKERIET - K[illegible]HVN

SKANDINAVIENS STJERNE

En Indbydelse.

94. AARGANG

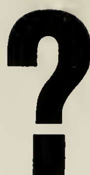
SKANDINAVIENS - STJERNE 1945 -

Kirkens officielle Organ gaar nu ind i sit 94. Aar, en høj Alder for et Blad. Forhaabentlig finder vore Læsere dog ikke, at det derfor har overlevet sig selv, at det ingen Eksistensberettigelse har?

Det er Redaktionens Opgave — og det er vort Haab, at vi maa kunne løse den tilstillende — at gøre STJERNEN læseværdig baade for Kirkens Medlemmer og for Kirkens Venner. Og denne Opgave forsøges løst saaledes, at Bladet kan optræde letlæseligt og saaledes, at det kan holde Interessen fangen, samtidig med, at det naturligvis skal indeholde det størst mulige Antal autoritative, kirkelige Artikler.

Nu i Aar er det Meningen at fortsætte Redaktionen efter de Retningslinier, som har været fulgt i de sidste to Aar, — men er der noget, som vore Læsere mener burde være anderledes, er vi altid glade for at modtage et Par Ord fra Dem: Det er Læsernes Blad, og det er vor Opgave at tilfredsstille Læserne!

Kære Læser! Velkommen som Abonnent ogsaa i det nye Aar! Vær saa venlig straks at udfylde og indsende det vedlagte Girokort eller aflever Kuponen paa Bagsiden af dette Blad til Deres Grensforstander. Mindsteprisen er i Aar Kr. 4,00 frit tilsendt.

NYT MEDARBEJDERSKAB

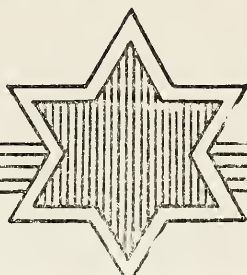
Jeg har truffet et af Danmarks mærkeligste **Væsener!** Det har mange af en *Kamæleons* Egenskaber, idet det optræder snart i een, snart i en anden Skikkelse. Første Gang traf jeg det til et Møde i København i Form af et veltilfreds og velnæret Medlem af Kirken.

Anden Gang fandt jeg samme mystiske Væsen som en meget nervøs, men meget ivrig kvindelig 8-aarig Daabskandidat i Esbjerg — og endelig tredie Gang var det en evigt kværulerende »Ven« af Kirken i Aalborg.

Det er lykkedes mig — efter megen Overtalelseskunst — at opnaa dette mystiske Væsens Tilladelse til her i STJERNEN at referere nogle af de højst interessante Samtaler, jeg har haft med det — som De vil kunne forstaa af ovenstaaende, drejer disse Samtaler sig om alt muligt — set fra alle Synsvinkler — blot een Ting har de fælles — de drejer sig alle om Emner med Tilknytning til vor Kirke.

J--t.

SKANDINAVIENS STJERNE

| JANUAR 1945 | 94. AARGANG | NUMMER 1 |

VED AARSSKIFTET.

Saa staar vi atter paa Tærskelen til et nyt Aar, som vi haaber vil bringe Fred til den forpinte Jord. Vi har i det forløbne Aar været i Stand til at afholde vore Møder og Konferencer i næsten fuldt Omfang. Konferencerne har som altid været aandelige Fester, som Søskende har nydt i fuldt Maal.

Hvad vil Aaret bringe? Vi tror, at Kirken stadig vil hævde sin Plads, selv om vi mangler mange Missionærer. For Kirkens enkelte Medlemmer vil Aaret bringe Glæde og Lykke, hvis de vil efterleve Herrens Bud og Befalinger. Hvis vi alle vil prøve paa at efterleve

Tiendeloven
Fasteofferydelsen
Helligholdelsen af Sabbaten

og i al vor Færd have vor Opmærksomhed henvendt paa det store Bud i Loven: at elske Herren af hele vort Hjerte og vor Næste som os selv, tør jeg med fuld Sikkerhed sige, at Herren vil velsigne os og Kirken her i Landet i et Omfang, som vi i Dag ikke kan overskue.

Flere af vore gode, trofaste Brødre og Søstre er blevet kaldt hjem, og vi mindes deres Gerning og Virke med Ærbødighed og Taknemmelighed, og udtaler et Ære være deres Minde.

Maa Herren velsigne sin Kirke over hele Verden.

Orson B. West

Konferencetale af Præsident Heber J. Grant

den 6. April 1944

i Uddrag.

Medens jeg nu sidder her i dette Tabernakel, gaar mine Tanker mange Aar tilbage i Tiden til dengang vi først begyndte at holde Møder her. Jeg ser Lederne, som er kommet og gaaet — fra Brigham Young og ned til i Dag — og jeg kan se Generationer af Israels Præstedømme, der har forsamlet sig her for at lære om deres Pligter, for at forny deres Tro og gaa fremad og arbejde for den Herre Jesu Kristi Evangeliums Forfremmelse. Ansigterne og Hændelserne passerer forbi min Hukommelse — mægtige Guds Mænds Ansigter, hvoraf de fleste for længst har afsluttet deres Værk hernede paa Jorden — og I, mine Brødre, har indtaget deres Pladser og fører Værket videre fremad, efter at de har afsluttet deres Gerning.

— — —

Jeg ønsker at sige til de Hellige, at vi, der har faaet et Vidnesbyrd om, at dette Værk er fra Gud, maa dagligt leve saaledes, at Menneskene kan se vore gode Gerninger og prise vor Gud. Intet Folk paa Jorden er blevet velsignet i saa rigt et Maal som De Sidste Dages Hellige; intet andet Folk har modtaget saa mange Beviser paa Guds Godhed, Taalmodighed og Barmhjertighed som vi, og jeg siger, at vi burde leve mere gudfrygtigt end alle andre Mennesker ....

Vi maa holde ud indtil Enden.

Gud, vor himmelske Fader, har lovet, at de, der er trofaste indtil Enden, skal blive frelst i Hans Rige. Mit Hjerte fyldes af Taknemlighed over, at den Helligaands Vidnesbyrd endnu lever hos eders Sønner og Døtre, der har været trofaste indenfor Kirken.

Paa den anden Side findes der intet sørgeligere, intet, der bringer større Sorg til mit Hjerte, end naar jeg ser trofaste Medlemmers Sønner og Døtre gaa bort fra Kristi Evangelium; men jeg tror, at om vi Sidste Dages Hellige vilde rejse os i hele vor Kaldelses Kraft og Højhed, staa frem med det Vidnesbyrd om Jesus Kristus, som brænder i vore

Hjerter og gør vore Pligter og holder vor Guds og himmelske Faders Befalinger, saadan som vi burde holde dem, og være værdige Eksempler for vore Børn, da vilde kun faa af dem vige bort fra Retfærdighedens Sti.

Gaa, hvorhen I vil blandt Israels Ældster, rejs fra den ene Ende af Jorden til den anden, og I vil finde et brændende Vidnesbyrd om Guddommeligheden af dette Værk i de Helliges Hjerter. Men lever vi altid, som Sidste Dages Hellige bør leve? Lever vi, som vi bør leve, naar vi har et saa stærkt Vidnesbyrd? Adlyder vi Guds Bud, saaledes som vi bør? Hver eneste en af os bærer Ansvaret for Kirken paa sine Skuldre.

Naar jeg ser, hvor mange af dem, der er blevet saa rigeligt velsignet af Herren, der er faldet fra, fyldes mit Sind med Ydmyghed og med et alvorligt Ønske om, at jeg altid vil lære Guds Vilje at kende og holde Hans Bud og afstaa fra at følge mine egne Lyster.

Den angrende Synder.

Der findes intet bedre i Verden end at nære et Ønske i sit Hjerte om at ville tilgive en Synder, der omvender og forbedrer sig. Men jeg vil sige: Tilgiv ham ikke, om han ikke angrer og forbedrer sig. »Derpaa skal I vide, om et Menneske angrer, at han bekender sine Synder og forbedrer sig.« Da er det vor Pligt at tilgive den, som har syndet.

Djævelen er altid parat til at forblinde vore Øjne med de Ting, der hører Verden til, og han vil gerne berøve os evigt Liv, den største af alle Gaver. Men Djævelen har ingen Magt til at overvinde nogen blandt De Sidste Dages Hellige, som holder Guds Befalinger. Han har ikke faaet Magt til at forstyrre nogen Menneskesjæl, som adlyder Gud. Men om vi ikke er absolut ærlige overfor Gud, nedbryder vi de Forsvarsmidler, der er vor Beskyttelse, og da kan Djævelen komme ind. Men ingen har mistet deres Vidnesbyrd om Evangeliet, ingen er faret vild, som har Kundskab om Sandheden og som opfylder sine Pligter, som lever efter Visdomsordet, betaler sin Tiende og opfylder sine Embedspligter indenfor Kirken.

Der findes nogen, som stadig vil vide, hvad Herren for-

langer af dem, og som er tvivlraadige i saa Henseende. Jeg er fuldstændig overbevist om, at alt, hvad Gud ønsker af dig og mig og hver Mand og Kvinde indenfor Kirken, er, at vi fuldt ud opfylder vore Pligter og adlyder Guds Bud.

Verden behøver Tro.

Hvad Verden i Dag trænger mere til end noget andet, er en urokkelig Tro paa Gud, vor Fader og paa Jesus Kristus, Verdens Frelser.

Budskabet til Verden fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er, at Gud lever, at Jesus Kristus er Guds Søn, og at Faderen og Sønnen aabenbarede sig personligt til Ynglingen Joseph Smith og lovede ham, at han skulde blive et Redskab til at gengive Kristi Evangelium i denne Tidsalder. Jeg bærer Vidnesbyrd om dette til hele Verden, og jeg gør det i vor Herres Jesu Kristi Navn, Han, som er den store Mester for dette Værk, som vi er delagtige i.

Mark Twain i Salt Lake City.

I Anledning af Nytaarsskiftet og i Tilknytning til Præsident Heber J. Grants Tale andetsteds i Bladet, hvor han bl. a. tænker tilbage paa de tidligste af Kirkens store Ledere, bringer vi denne Skildring af Saltsøstaden omkring 1855 og med en pudsig Karakteristik af Brigham Young.

Mark Twain er en af Amerikas berømteste humoristiske Forfattere, vidt berejst og stærkt læst endnu i Dag. Han fødtes i 1835 og har altsaa under sit Besøg i Utah været ca. 20 Aar.

Næste Dag strejfede vi omkring alle Vegne gennem de brede, lige, jævne Gader og nød Skuet af denne forunderlige By med 15000 Indbyggere, blandt hvilke vi ikke opdagede en eneste Drivert eller Drukkenbolt eller i det hele taget noget støjende Menneske. En klar, forfriskende Strøm flød smilende gennem enhver Gade i Stedet for en skiden Rendesten; den ene sirlige Bygning, opført af Bjælker og i Solen brændte Mursten, laa ved Siden af den anden, og ved hver af disse Bygninger bredte der sig en blomstrende

Have med Frugttræer, medens smaa Grene af Vandløbet paa Gaden blinkende snoede sig omkring mellem Havens Bede og Vækster. Man fik i det hele taget et almindeligt Indtryk af Renlighed, Orden, Fremblomstring og Hygge, hvorhen man vendte Øjet. Og overalt saa man Værksteder, Fabrikker og allehaande Foretagender i fuld Gang; man stødte paa opmærksomme Ansigter og travle Hænder allevegne, og i ens Ører lød bestandig Lyden af hamrende Slag og Hjulenes Summen; hvor man end gik, sporede man en ustandselig Travlhed og Iver.

Min Stats Vaaben bestaar af to udsvævende Bjørne, der holder en tom Tønde imellem sig, medens de gør den træffende Bemærkning: »Forenede staar vi oprejste!« — (Hikke!) — »Adskilte falder vi!« Dette Vaaben har altid været for dunkelt for Forfatteren af nærværende Bog, men Mormonernes Vaabenmærke var let at forstaa. Det var saa jævnt og simpelt og lige henad Landevejen. Det forestillede en gylden Bikube, omkring og i hvilken alle Bierne var ved deres Arbejde.

Byen ligger i et Hjørne af en mægtig Slette, der omtrent er saa stor som Staten Connecticut, og den ligesom trykker sig mod Jorden ved Foden af en vældig Bjergkæde, hvis Tinder er skjulte i Skyerne, og paa hvis højtliggende Skraaninger Vinterens Sne bevares hele Sommeren. Naar man betragter Byen fra et af disse svimlende høje Punkter, der ligger i en Afstand af fra tolv til femten *mile,* tager den store Saltsøstad sig saa lille ud, at man uvilkaarligt kommer til at tænke paa Husene i et Barns Legetøjsæske, opstillede i Læ af den majestætiske kinesiske Mur.

Paa nogle af disse Bjerge, der strakte sig mod Sydvest, havde det regnet hver Dag i henved to Uger, men der var ikke faldet Regn i selve Byen. Og paa varme Dage i det tidlige Foraar eller i det sildige Efteraar behøver Saltsøstadens Borgere ikke at vifte sig eller at stønne, men kan gaa udenfor deres Huse og køle sig af ved at nyde Synet af en prægtig Snestorm, der raser paa Bjergene. De kan nyde dette Skuespil i Frastand paa disse Aarstider, og det næsten hver Dag, men intet Steds i deres umiddelbare Nærhed falder der en eneste Sneflage.

Saltsøstaden er et sundt, et overordentligt sundt Sted at leve paa. Indbyggerne erklærede, at der kun var een Læge i hele Staden, og han blev regelmæssigt anholdt hver Uge ifølge Lovbestemmelserne angaaende Løsgængere, fordi han ikke havde »noget paaviseligt Eksistensmiddel«. (I Saltsøstaden faar man altid en udmærket, holdbar Artikel, naar man forlanger Sandhed, og man faar godt Maal og god Vægt ovenikøbet. Det hænder ikke saa sjældent, at man maa benytte Høbismeren, dersom man ønsker at veje en af Indbyggernes allerletteste, smaa Hverdagsbemærkninger.)

Vi ønskede at besøge den berømte Indsø, Amerikanernes »døde Hav«, den store Saltsø, der ligger 17 *mile* fra selve Byen, og som man naar til Hest, thi vi havde drømt om den, og tænkt paa den og talt om den og længtes efter at se den under Begyndelsen af vor Rejse, men nu da den saa at sige laa lige ved Siden af os, havde vi næsten tabt al Interesse for den. Vi opsatte derfor ganske almindeligt Turen til den næste Dag, — og det var sidste Gang, vi nogen Sinde tænkte paa den.

Vi spiste til Middag med nogle gæstfri *gentiles* (Ikke-Mormoner, besaa det kæmpemæssige Tempels Fundament, og talte længe med Connecticut-Yankeen Heber C. Kimball (han er senere død), der indtog en høj Stilling i Kirken, og som var en umaadelig stor Forretningsmand. Vi besøgte det saakaldte »Tithing-house« og »Løvehuset«, og jeg mindes ikke mere hvor mange flere forskellige Slags lignende Bygninger med løjerlige Navne. Vi drev omkring fra det ene Sted til det andet og nød hver Time, der forløb, og opsamlede en hel Del nyttige Underretninger og hørte en Del morsomt Vrøvl og gik overordentlig tilfredse tilsengs om Aftenen.

Paa den anden Dag gjorde vi Bekendtskab med Mr. Street, og vi iførte os hvide Skjorter og gik ud og aflagde højtidelig Visit hos »Kongen«.

Han syntes at være en stilfærdig, venlig, værdig, i sit Væsen behersket og dog utvunget gammel Gentleman paa mellem halvtreds og tresindstyve Aar med et vist listigt Udtryk i sine Øjne, — og det var rimeligvis ikke uden

Grund, at det fandtes der. Han var meget simpelt klædt og tog netop en Straahat af, da vi traadte ind. Han talte om Utah og Indianerne, om Nevada og om amerikanske Forhold i Almindelighed med vor Sekretær og et Par andre Embedsmænd, der var kommet med os.

Han tog derimod ikke den allermindste Notits af mig til Trods for alle de Forsøg, jeg gjorde for at pumpe ham angaaende den føderative Republik og hans udfordrende Holdning overfor Kongressen. Jeg bildte mig ind, at nogle af de Bemærkninger, som jeg gjorde, var overordentlig sindrige; men han nøjedes med af og til at kaste et Blik paa mig, og det paa en Maade, der mindede om en godmodig gammel Kat, som kikkede omkring for at se, hvilken Killing, der legede med dens Hale.

Lidt efter lidt iagttog jeg en fornærmet Tavshed og sad varm og ophidset, idet jeg i mit Hjerte forbandede ham som et uvidende Uhyre, indtil vort Besøg var til Ende. Men han var rolig. Hans Samtale med de andre Herrer flød lige saa yndig og stilfærdig og melodiøst som en Bæk ved Sommertid. Da Audiensen var forbi, og vi trak os tilbage, lagde han sin Haand paa mit Hovede, idet hans Ansigt straalede af en venlig Glæde, alt mens han kastede et beundrende Blik paa mig, og saa sagde han til min Broder:

»Det er formodentlig Deres Barn? .... Er det en Dreng eller en Pige?«

Min Missionstid!

Efter jeg har prøvet at virke som Missionær i ½ Aar, har jeg et stort Ønske, nemlig at alle Kirkens unge Kvinder og Mænd maatte opnaa den samme Velsignelse, som mit Kald er og har været for mig. Naar man har virket som Missionær, har man høstet saa mange og rige Erfaringer, at de, om man selv vil, kan gavne gennem hele Livet. Giveren af en Gave høster selv den største Velsignelse og Glæde. Den »Sidste Dages Hellig«, der prøver at gøre noget for Guds Sag, modtager selv mest. Jeg har faaet et langt stærkere Vidnesbyrd om Kirkens Guddommelighed. Vel har jeg studeret Evangeliet, før jeg tog ud, og vel havde jeg et Vidnesbyrd, men naar man Gang paa Gang staar

for at skulle forklare Mormonismens vidunderlige Lærdomme for Fremmede, er det først, det gaar rigtig op for En, hvor guddommeligt, naturligt og rigtigt det er. Jeg har følt en indre Fryd og Tilfredsstillelse ved den Tanke, at ingen — ingen paa Jorden kan byde mig noget bedre, og ingen kan nogensinde overbevise mig om, at Mormonismens Lærdomme ikke er af Gud. Mormonismen eller rettere Jesu Kristi Evangelium er jo Summen af al Sandhed. Hvor kan Verden dog vedblive at famle rundt i Blinde. Naar man tager ud som Missionær, er det med den Tanke at overbevise andre Mennesker om Sandheden. Men man opdager snart, at de vil ikke lade sig overbevise. Man støder stadig paa den stejle Mur af gamle Fordomme og Overleveringer, som Menneskene hænger ved uden at gøre sig Tanker om, de er sande eller ej. Man kan godt blive mismodig og synes, at overfor disse Mure formaar man intet, men hænder det saa, at man opdager en Sprække hist og her, hvor der er en lille Chance for at faa Muren til at briste, saa tager man fat med fornyet Styrke og Energi. Gud svigter aldrig, og han lægger Ordene, der skal siges, i Munden paa sine Tjenere. Men det Korn, der saas, skal undertiden have lang Tid, inden det spirer, og det maa stadigvæk næres for at gro op. Derfor er det mig en stor Glæde, at de nye Missionærer maatte fortsætte Søster Breums og mit Arbejde, og jeg vil ønske dem al Lykke og Fremgang. Det er lidt svært i Begyndelsen at gaa ud og forkynde Evangeliet blandt Fremmede, men naar man saa finder Støtte og Opmuntring blandt Søskende, faar man Mod til at fortsætte. Dersom vi forstod, hvor meget vi kan udrette ved et kærligt Ord, vilde vi aldrig spare paa dem. Jeg vil ikke undlade at sige, at jeg har følt en Kærlighed og et Venskab fra Søskende, baade i den By, jeg kommer fra, og i den, jeg har virket, og en Tak er kun saa fattig. Søskendes Venlighed har haft langt større Betydning, end de maaske selv aner, og derfor vil jeg ønske, at samme Kærlighed og Velvilje maa blive alle fremtidige Missionærer til Del. Ogsaa Missionærforeningen fortjener en Tak for det store Arbejde, dens Medlemmer gør. Søskende gør en god Gerning ved at støtte Foreningen i dens Bestræbelser. De hjælper til at fremme Kristi Sag, og det er jo den, der ligger os paa Hjertet, hvadenten vi er Missionærer eller har andet Arbejde i Kirken.

En Mission er en Skole, og jeg er Gud taknemmelig for denne min Skoletid. Jeg har det inderlige Ønske, at Freden snart maa komme, og Tusinder af Jesu Kristi Tjenere igen maa spredes ud over Verden og forkynde Sandheden for den hærdede Jord.

Inger Bukke.

(I næste Nummer vil Anny Breum fortælle om de Erfaringer, hun har gjort i sin Missionstid).

En Historie om Manden - som blev fornærmet.

Jeg traf ham en Søndag Formiddag før Præstedomsmødet, og han fortalte mig straks om en vis Begivenhed i Kirkens første Historie, som han netop havde læst om. Men inden jeg giver Ordet til Broder *Censeo*)*, maa jeg vel hellere præsentere ham:

Broder *Censeo* er Diplomat! Han er i Virkeligheden det skikkeligste Menneske, men retfærdig, som han er i Bund og Grund, har han alligevel let ved at harmes over Ligegyldighed, Dumhed og Kværulanteri. Men han har lært Kunsten at beherske sig, og forstaar med et Smil at skjule sin Vrede — —.

»Det var under Indvielsen af Templet i *Kirtland*, det skete. Der var en vis Broder, som havde bidraget til Templets Opførelse med en ret anselig Sum Penge, og han var agtet og æret derfor . . .

Men saa skete det hverken værre eller bedre, end at denne Broder kom for sent til Aabningshøjtideligheden, og Bygningen var fyldt til sidste Plads og alle Døre lukkede. Han kunde simpelthen ikke komme ind, men maatte tage hjem igen!«

»Og hvad saa, Broder *Censeo?*«

»Ja, denne Begivenhed blev den, som afslørede den paagældende Broder som en *falsk* Mormon. Han viste, hvor lidt han egentlig havde forstaaet af vor Kirkes Lære ved at være *fornærmet*, ja, saa fornærmet, at han forlangte sig udelukket af Kirken af samme Grund!«

»Ja, det kan jo nok give En lidt at tænke paa.«

»Det kan det —« og Broder *Censeo's* Øjne begynder pludselig at lyne, det eneste, men ogsaa sikre Tegn, i hans ellers ubevægelige Ansigt paa, at han er ophidset — »og det

* Broder CENSEO udtaler sit mærkelige Navn Kænsé-o.

er ikke de bedste Tanker, man faar af den Historie. Kan Du ikke se, at denne Historie, som hændte for 100 Aar siden, den kunde ligesaa godt være foregaaet i Dag? Altsaa er vi Kirkemedlemmer ikke i mindste Maade gaaet et Skridt fremad — i den Retning ihvertfald?«

»Er det nu ikke at *generalisere* lidt vel meget? Der vil vel altid findes enkelte *Farisæere* i ethvert Samfund — ogsaa i vort.«

»Ja, naturligvis — men prøv engang at tænke over, hvordan Du selv er — — jeg har tænkt over, hvordan jeg er! Mit Resultat blev ikke godt, og jeg er tilbøjelig til at tro, at Dit heller ikke bliver allerbedst. Og saadan er det sikkert med hver enkelt af os allesammen. Vi er tilbøjelige til at *forlange* og *forvente* Taknemmelighed og Gentjenester for hver lille Gerning, vi udfører for Herrens Værks Forfremmelse. Om ikke netop paa den Maade, som den omtalte Broder, saa paa andre Maader. Kender Du ikke den Broder, som absolut ikke vil betale sin Billet til Festen, fordi han har været med til at stille Bordene paa Plads? Og kender Du ikke den Søster, som bliver fornærmet, hvis man ikke ofte nok beder hende deltage i Programmerne? For slet ikke at tale om den almindelige Syge, som giver sig saadanne Udtryk: Er jeg ikke god nok til at have en Stilling — jeg betaler dog min fulde Tiende!! — Er det, som det skal være?

»Jeg er bange for, at Du har Ret, Broder *Censeo!* For mit eget Vedkommende da. Men skal vi to saa i hvert Fald ikke forsøge at forbedre os i den Retning?«

»Jo, lad os det!« *J - - t*

INDHOLD:

SØNDAGSSKOLEN

Februar 1945.

NADVERVERS

O Helligaand, mit Liv, min Lyst,
Du skjulte Perle i mit Bryst,
Vær Du min Trøst, vær Du min Fred,
Vær Du mit Lys, min Salighed.

KORLEKTIER

1. Søndag. *For Børn under 10 Aar*

Ordsprog: 3. Kap. 1. Vers: Min Søn glem ikke min Lov, men lad dit Hjerte bevare mine Bud.

2. Søndag. *For Børn over 10 Aar*

Ordsprog: 2. Kap. 10. Vers: Thi Visdom skal komme i dit Hjerte og Kundskab være liflig for din Sjæl.

3. Søndag. *Junior Klassen*

3. Nephi 9. Kap. 21. Vers: Se, jeg er kommet til Verden for at genløse Verden, for at frelse Verden fra Synd.

4. Søndag. *Senior Klassen*

3. Nephi 9. Kap. 16. Vers: Jeg kom til mine egne, men mine egne annammede mig ikke. Og Skrifterne er opfyldte angaaende mit Komme.

K. J.

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer een Gang maanedl. Ansvarshavende Redaktør: *Orson B. West,* Priorvej 12, København F.

»Cicero« Kbhvn. N.

HUSKER DE?

Hvad læste De i Aargang 1944?

Hvordan ødelægger man en Forening?

Landet rundt

Hvad der sker

(aktuelt Nyt fra hele Landet indsendt af STJERNENs Korrespondenter).

Fødselsdage, Bryllupper o. l.

Livet herefter

af Ældste Nephi Jensen.

Hvad er Hjælp?

af Eva M. Gregersen.

Generalkonferencen

Den højeste Tro og Tillid

af Ældste Nephi Jensen.

Sandhed skal vokse op af Jorden

af Charles W. Nibley.

- - - og næste Aar?

Kommende Artikler og fortsatte Serier.

Pionererne fortæller

Serien fortsætter med flere af de gamle veltjente Mormoners Erindringer.

Den danske Mission under Krigen

Ogsaa denne Serie er det Hensigten at fortsætte med Skildringer fra flere af Landets Grene.

Lys over Norge

NORDSTJÄRNAN

Fra disse vore norske og svenske Kolleger har vi tidligere hentet mange gode og inspirerede Artikler. Saa vidt det er muligt vil vi naturligvis fortsætte hermed, ligesom vore Artikler ofte finder Anvendelse i disse Blade.

Brush up your English!

Denne Serie vil fortsætte under en lidt anden Form end hidtil. I Fremtiden vil hvert enkelt Nr. bringe et afsluttet Stykke Engelsklæsning, en lille Historie i hvert Nummer.

Hovedbestyrelserne

vil fortsat skiftevis have Lejlighed til at raade over en Side i STJERNEN.

Søndagsskolerne

vil ogsaa i det kommende Aar i hvert Nummer bringe Nadververs og Korlektier.

Missionspræsident. svarer

Denne Rubrik staar stadig aaben for Medlemmer til Besvarelse af Spørgsmaal, som ikke har kunnet besvares paa anden Maade.

Tempel i Danmark?

Hvornaar kan vi vente Brødrene fra Zion?

Ungdomsstævne igen i Aar?

Skandinavisk Stævne??

Der er mange Spørgsmaal at stille med Hensyn til Fremtiden. Men de vil alle blive besvarede efterhaanden - - og det sker i

SKANDINAVIENS STJERNE,

som er officielt Organ for

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Er De Abonnent?

Bestil den nye Aargang nu!

Nedenstaaende Kupon bedes venligst udfyldt og afklippet samt afleveret paa Deres Grenskontor saa snart som muligt. De kan ogsaa bestille STJERNEN blot ved at indbetale Beløbet paa Postgiro Nr. 33338

Bestillings - Kupon.

Jeg beder Dem tilsende mig

SKANDINAVIENS STJERNE

i Aaret 1945. Abonnementsbeløbet Kr. 4,00 for hele Aaret vedlægges / vil blive indbetalt paa Grenskontoret.

Navn.. *Frk. Fru. Herr*

Stilling..

Navn ....